

ligheden saare lidt Indtryk af en Forvildelse. Tværtimod, han kommer saa naturlig og følgerigtig til sin Fordring om Kjøn-
 nenes Parring i Flæng (Promiskuitet), er saa langt fra at blande
 nogen letfærdig Tanke ind i sin Undersøgelse, at han meget
 mere forekommer os som en „renlivet“, langt fra Verdensfor-
 dærvelsen levende Eneboer, der, i sin enfoldige Visdom, kunde
 man fristes til at sige, — mener at kunne gjøre en rask Ende
 paa al Verdens Kiv og Trætte. Hør! siger han ganske uskyldig,
 maa det ikke indrømmes, at det allerfornuftigste og al-
 lerbedste var, at Menneskene blev enige om at dele deres
 Goder indbyrdes, i Stedet for at slaas om dem? Kiv og Strid
 volder kun Ødelæggelse og Fortræd, baade for de stridende
 og for dem, der strides om. Kan vel nogen nægte, at Menne-
 skene burde kunne dele i al Venskabelighed — alt uden Und-
 tagelse? Nuvel, saa lade vi dem dele! — ogsaa Hustruer!

Denne Mundfuld har været den værste for Dyds menneskene
 at faa ned; det øvrige Kvindekapitel har ikke været fuldt saa
 vanskelig fordøjeligt for dem, om ogsaa slemmt nok.

Sætte vi mon Pris paa, spørger Platon, at vore Hun-
 husdyr holdes i Stampe? Opdrætte vi ikke vore Jagthunde
 til Jagt og lade dem deltage i Jagt, Hunhunde saavel som Han-
 hunde? Hvorfor skulde vi bære os mindre fornuftig ad over-
 for Menneskene end overfor Dyrene? Lad os søge at gjøre de
 første som de sidste til saa fuldkommen en Race som muligt;
 men dette kan kun ske, naar vi sørge for, at baade Mand og
 Kvinde faa deres Evner fremmede, ikke hemmede. Det fælles
 for dem er at være Menneske, de skulle udvikles mod det samme
 Maal. Den ene som den anden bør deltage i almenmenneske-
 lige Sysler, bør blive Borgere, Krigere, Statsmænd. Men først
 og fremmest bør de opdrages paa samme Maade. Thi hvem
 kan vel blive en dygtig Kriger, uden at han først har faaet sit
 Legeme uddannet ved Gymnastik, hyem kan vel blive Filosof,
 uden at han forinden har faaet sin Aand uddannet igjennem
 Aandsøvelser? At det vilde forekomme latterligt at se Kvin-
 derne færdes nøgne paa Gymnastikpladsen mellem Mændene,
 er en Bisag. Desuden vænnes Menneskene til alt. Før det
 blev en Vane at se Mænd kaste Klæderne for utvungent at øve
 deres Legemer, var ogsaa dette et latterligt Skue. Fejlen er
 hos den, der ler, uden at gjøre sig Rede for, om det, han ler
 af, er fornuftigt eller ufornuftigt, ikke hos den nøgne Mand el-
 ler Kvinde, der hyller sig i Dyd i Stedet for i Klæder.